

Guidelines for Developing Quality Tourism in Kanchanaburi Province

Kitsada Prayoonthai and Phasakorn Dokchan

Faculty of Social Sciences and Local Development, Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

Email: kitsada251417@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-5628-8494>

Email: phat.mbu@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6863-0856>

Received 29/09/2024

Revised 08/10/2024

Accepted 08/11/2024

Abstract

Background and Aims: Developing quality Tourism is critical for improving visitor experiences while also ensuring sustainability, protecting cultural and environmental resources, and increasing long-term economic benefits for local communities. It promotes responsible tourism practices that strike a balance between growth and destination well-being. This research aims to study and develop quality tourism strategies for Kanchanaburi Province, focusing on factors that influence sustainable tourism. It also examines the roles of local communities, government agencies, and local entrepreneurs in fostering quality tourism. Quality tourism emphasizes efficient resource management, balancing development and conservation to create memorable experiences for visitors.

Methodology: The study adopts a qualitative approach, utilizing interviews and focus groups with stakeholders, including tourists, entrepreneurs, community leaders, and government officials, to gain insights into genuine perspectives and needs.

Results: (1) The findings highlight Kanchanaburi's substantial tourism potential, featuring prominent attractions such as the Bridge over the River Kwai, Sai Yok National Park, and Erawan Waterfall, which attract both domestic and international tourists. However, challenges persist in natural resource management, site maintenance, and unequal distribution of tourists, leading to overcrowding in certain areas and negatively impacting the visitor experience. Data analysis reveals that developing quality tourism in Kanchanaburi should prioritize sustainable management of natural and cultural resources. Community involvement is crucial to achieving sustainability; local communities should actively participate in managing and caring for tourism resources to ensure economic benefits return to the area. (2) The study suggests that improving infrastructure, such as eco-friendly transportation systems and accessible amenities, will enhance convenience and visitor satisfaction. Additionally, technology integration in tourism management, such as booking applications and digital platforms providing tourism information, can alleviate overcrowding at popular sites and encourage tourist dispersal to lesser-known attractions. Technology further boosts management efficiency and enriches the visitor experience. (3) Based on these findings, the research proposes a framework for developing quality tourism in Kanchanaburi, including promoting community engagement in all processes, building sustainable infrastructure, employing

technology to improve tourism management, and preserving local natural and cultural resources. These strategies aim to create a sustainable tourism model that benefits both visitors and local communities in the long term.

Conclusion: The findings emphasize the importance of sustainable tourism development in Kanchanaburi, with a focus on natural and cultural resource management, community involvement, and infrastructure improvements. Incorporating technology and engaging local communities are critical strategies for improving visitor experiences, reducing crowding, and ensuring long-term economic and environmental benefits.

Keywords: Quality Tourism; Resource Management; Community Engagement; Sustainability

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพจังหวัดกาญจนบุรี

กฤษฎา ประยูรไทย และภาสกร ดอกจันทร์

คณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: การพัฒนาคุณภาพการท่องเที่ยวถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการปรับปรุงประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว ขณะเดียวกันก็รับประกันความยั่งยืน การปกป้องทรัพยากรทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม และเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในระยะยาวให้กับชุมชนท้องถิ่น นอกจากนี้ยังส่งเสริมแนวทางการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบ ซึ่งสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตและความเป็นอยู่ที่ดีของจุดหมายปลายทาง ดังนั้นการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนาแนวทางการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรี โดยมุ่งเน้นที่ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน และสำรวจบทบาทของชุมชนท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐ และผู้ประกอบการในพื้นที่ การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพนั้นให้ความสำคัญกับการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ รักษาสมดุลระหว่างการพัฒนาและการอนุรักษ์ เพื่อสร้างประสบการณ์ที่น่าจดจำแก่ผู้มาเยือน

ระเบียบวิธีการวิจัย: งานวิจัยนี้ใช้วิธีการเชิงคุณภาพ ผ่านการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ผู้นำชุมชน และเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อให้เข้าใจมุมมองและความต้องการที่แท้จริง

ผลการวิจัย: (1) กาญจนบุรีมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง ด้วยแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง เช่น สะพานข้ามแม่น้ำแคว อุทยานแห่งชาติไทรโยค และน้ำตกเอราวัณ ซึ่งสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ดี อย่างไรก็ตาม ยังมีความท้าทายด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว และการกระจายนักท่องเที่ยวอย่างไม่ทั่วถึง ซึ่งนำไปสู่ปัญหาความแออัดในบางพื้นที่และส่งผลกระทบต่อประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในกาญจนบุรีควรมุ่งเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนถือเป็นหัวใจสำคัญ ชุมชนท้องถิ่นควรมีบทบาทในการดูแลและบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจแก่คนในพื้นที่ (2) การศึกษานี้แนะนำให้ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มความสะดวกและความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการ เช่น แอปพลิเคชันจองบริการและแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ให้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว จะช่วยลดความแออัดในแหล่งท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวหนาแน่น และส่งเสริมการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก ทั้งนี้ เทคโนโลยียังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและสร้างประสบการณ์ที่ดีขึ้นให้แก่ผู้มาเยือน (3) จากผลการศึกษาได้นำเสนอแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในกาญจนบุรี ได้แก่ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในทุกกระบวนการ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืน การใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น แนวทางเหล่านี้จะช่วยสร้างการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและเป็นประโยชน์ต่อทั้งนักท่องเที่ยวและชุมชนในระยะยาว

สรุปผล: ผลการศึกษานี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดกาญจนบุรี โดยเน้นที่การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมของชุมชน และการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน การนำ

เทคโนโลยีมาใช้และการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นถือเป็นกลยุทธ์สำคัญในการปรับปรุงประสบการณ์ของผู้เยี่ยมชม ลดความแออัด และให้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมในระยะยาว

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ; การจัดการทรัพยากร; การมีส่วนร่วมของชุมชน; ความยั่งยืน

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมสำคัญที่มีบทบาทอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในประเทศไทย (Tourism Authority of Thailand, 2022) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งมีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกได้ ไม่ว่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตกเอราวัณ และอุทยานแห่งชาติไทรโยค หรือแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น สะพานข้ามแม่น้ำแควและเส้นทางรถไฟสายมรณะ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่มีความสำคัญในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง (Richards, 2014) การท่องเที่ยวมีศักยภาพในการสร้างรายได้และส่งเสริมการจ้างงานในท้องถิ่น แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบได้ หากไม่มีการจัดการที่ดี การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อป้องกันปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม รวมถึงเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้กับนักท่องเที่ยว (Butler, 1999) แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพมุ่งเน้นไปที่การจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน การสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาและการอนุรักษ์ และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างการท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืน (Eagles et al, 2002)

การศึกษาวิจัยวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของการท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี โดยเน้นที่จุดเด่น จุดด้อย และปัญหาที่พบในการจัดการการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังครอบคลุมการสำรวจความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสีย เช่น ผู้ประกอบการท่องเที่ยว ผู้นำชุมชน นักท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ เพื่อให้เข้าใจถึงมุมมองและความต้องการของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การวิเคราะห์นี้จะนำไปสู่การเสนอแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรี โดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน การใช้เทคโนโลยี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืน (Smith, 2015) นอกจากนี้ การศึกษาวิจัยวิจัยยังให้ความสำคัญกับการใช้แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและสร้างประสบการณ์ที่น่าจดจำให้กับนักท่องเที่ยว แนวคิดนี้ครอบคลุมถึงการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งสามารถเพิ่มคุณค่าและสร้างความแตกต่างให้กับแหล่งท่องเที่ยวในกาญจนบุรี (Timothy & Boyd, 2003)

ดังนั้น การศึกษาวิจัยวิจัยนี้จึงมีความสำคัญในการให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในกาญจนบุรี และเสนอแนวทางที่สามารถนำไปปรับใช้ได้จริง เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืนและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาวิจัยวิจัยจะช่วยให้ผู้กำหนดนโยบายและผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีแนวทางที่ชัดเจนในการปรับปรุงและพัฒนาการท่องเที่ยวในกาญจนบุรีให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น (Creswell & Plano Clark, 2011)

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของการท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี โดยพิจารณาจุดเด่น จุดด้อย และปัญหาที่พบในการจัดการการท่องเที่ยว

2. เพื่อสำรวจความคิดเห็นและความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย เช่น ผู้ประกอบการท่องเที่ยว ผู้นำชุมชน นักท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ
3. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน การใช้เทคโนโลยี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืน

การทบทวนวรรณกรรม

การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเป็นแนวทางที่มุ่งเน้นการพัฒนาที่มีความยั่งยืน โดยการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างมีประสิทธิภาพและความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม (Butler, 1999) แนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) ที่ชี้ให้เห็นว่าการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการใช้ทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยว และการรักษาทรัพยากรนั้นไว้ให้คนรุ่นหลัง การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพจึงไม่ได้เน้นเพียงปริมาณนักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังมุ่งเน้นถึงคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับและผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อชุมชนท้องถิ่น (Smith, 2015)

ทฤษฎีประสบการณ์การท่องเที่ยว (Tourist Experience Theory) ของ Pine และ Gilmore (1998) เน้นการสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าและน่าจดจำผ่านการผสมผสานสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และการบริการที่มีคุณภาพ ทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นว่าประสบการณ์การท่องเที่ยวที่ดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกเพียงอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว เช่น การเข้าร่วมในประเพณีท้องถิ่น การเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม หรือการสัมผัสกับธรรมชาติอย่างใกล้ชิด ซึ่งจะช่วยสร้างความประทับใจและทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกผูกพันกับสถานที่มากขึ้น (Pine & Gilmore, 1998) นอกจากนี้ ทฤษฎีการจัดการการท่องเที่ยว (Tourism Management Theory) ของ Weaver (2006) ยังระบุว่าจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพต้องครอบคลุมถึงการวางแผนและการดำเนินงานที่มุ่งเน้นการเพิ่มคุณค่าของการท่องเที่ยวและป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น การจัดการที่ดีต้องครอบคลุมถึงการวางแผนที่ชัดเจน การจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน และการพัฒนากลยุทธ์ที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวและชุมชนได้อย่างสมดุล (Weaver, 2006)

ในประเทศไทย การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพได้รับความสนใจมากขึ้น เช่น แนวคิดการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community-Based Tourism: CBT) ซึ่งเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการและดูแลแหล่งท่องเที่ยวของตนเอง (ชูเกียรติ แซ่ลิ้ม, 2562) การท่องเที่ยวโดยชุมชนช่วยให้ชุมชนได้รับประโยชน์โดยตรงจากการท่องเที่ยว รวมถึงการรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมและวิถีชีวิตท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น บ้านแม่กำปอง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในรูปแบบการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จในการผสมผสานการอนุรักษ์ธรรมชาติและส่งเสริมวิถีชีวิตชุมชน (สุนิสา วังศรีคุณ, 2563)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ก็เป็นอีกหนึ่งแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในประเทศไทย เช่น การท่องเที่ยวในจังหวัดสุโขทัยและอยุธยา ซึ่งมีการใช้เทคโนโลยีเชิงโต้ตอบ เช่น การใช้แอปพลิเคชัน AR (Augmented Reality) ในการแนะนำสถานที่และเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์ ซึ่งช่วยเพิ่มประสบการณ์และความเข้าใจของนักท่องเที่ยว (อุดมลักษณ์ อังกระโทก, 2561) การใช้เทคโนโลยีเช่นนี้ไม่เพียงแต่

ช่วยให้การท่องเที่ยวมีความน่าสนใจมากขึ้น แต่ยังช่วยลดการใช้งานทรัพยากรทางกายภาพ เช่น การพิมพ์แผ่นพับ หรือป้ายอธิบาย ทำให้การท่องเที่ยวเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

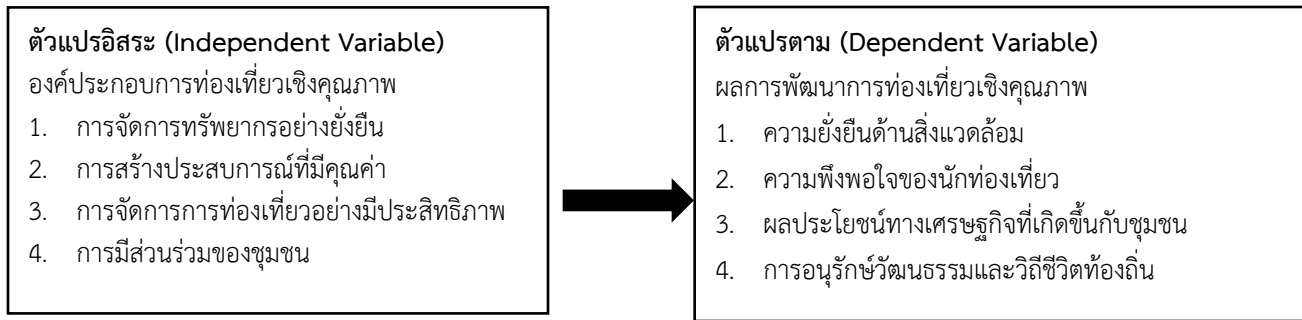
ตัวอย่างของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ประสบความสำเร็จสามารถพบได้ทั้งในและต่างประเทศ ในประเทศไทย จังหวัดเชียงใหม่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและชุมชนที่ได้รับการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ โดยการรักษาประเพณีท้องถิ่นและการส่งเสริมกิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การจัดเทศกาลท้องถิ่น และการนำเสนอสินค้าหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์ (Smith, 2015) ในต่างประเทศ เมืองบรูจส์ในเบลเยียมเป็นตัวอย่างของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ยั่งยืนผ่านการจัดการนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีความเปราะบางและการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางเลือกที่ไม่ส่งผลกระทบต่อมรดกทางวัฒนธรรม (Richards, 2014)

การวิเคราะห์วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรีควรมุ่งเน้นไปที่การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน และการใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการ การนำแนวคิดเหล่านี้มาปฏิบัติจะช่วยให้สร้างการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืน ส่งเสริมประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้กับนักท่องเที่ยว และเป็นประโยชน์ต่อชุมชนในระยะยาว (Eagles et al, 2002)

กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเน้นการพัฒนาที่มีความยั่งยืนโดยจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม โดยมุ่งเน้นความสมดุลระหว่างการใช้และการรักษาทรัพยากรให้คงอยู่สำหรับคนรุ่นหลัง ผ่านการสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าและการมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ เช่น การท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศไทย ซึ่งช่วยให้ชุมชนได้รับประโยชน์และส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีเชิงโต้ตอบยังเพิ่มความน่าสนใจและลดการใช้งานทรัพยากร ทำให้การท่องเที่ยวเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

จากแนวคิดและผลการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรี การวิเคราะห์และประเมินปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรีโดยมุ่งเน้นองค์ประกอบหลักทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ ทฤษฎีประสบการณ์การท่องเที่ยว การจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ และการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันและมีผลต่อความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมุ่งเน้นการค้นคว้าและสำรวจข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรี การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเป็นวิธีที่เหมาะสมในการศึกษาวิจัยประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ เนื่องจากช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจบริบท สถานการณ์ และประสบการณ์ของผู้มีส่วนได้เสียอย่างรอบด้าน (Denzin & Lincoln, 2018) การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพยังช่วยให้ได้ข้อมูลที่มีความซับซ้อนและละเอียดอ่อน ซึ่งมีประโยชน์ในการวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

1. การออกแบบการศึกษาวิจัย

การศึกษานี้ใช้การออกแบบการศึกษาวิจัยแบบกรณีศึกษา (Case Study) เพื่อศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรี โดยเน้นการสำรวจความคิดเห็น ประสบการณ์ และข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนได้เสียในภาคการท่องเที่ยว การเลือกกรณีศึกษาแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Case Study) ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลที่ตรงกับประเด็นวิจัยได้อย่างลึกซึ้งและครอบคลุม โดยการเลือกจังหวัดกาญจนบุรีเป็นกรณีศึกษา เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูงและกำลังเผชิญกับความท้าทายในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interviews) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussions) การสัมภาษณ์เชิงลึกถูกออกแบบให้เป็นแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interviews) เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้อย่างยืดหยุ่นและครอบคลุม โดยการตั้งคำถามแบบเปิดที่เน้นการสำรวจมุมมองและประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งรวมถึงผู้ประกอบการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่รัฐ และผู้นำชุมชน การสัมภาษณ์เชิงลึกช่วยให้สามารถเข้าถึงข้อมูลเชิงลึกและความคิดเห็นที่ซับซ้อนซึ่งอาจไม่สามารถได้จากวิธีการเก็บข้อมูลแบบอื่น (Kvale & Brinkmann, 2009)

การสนทนากลุ่มถูกนำมาใช้เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและการแลกเปลี่ยนมุมมองจากกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียที่หลากหลาย การสนทนากลุ่มช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเห็นการปฏิสัมพันธ์และการอภิปรายระหว่างผู้เข้าร่วม ซึ่งเป็นประโยชน์ในการระบุประเด็นที่มีความสำคัญและการหาจุดร่วมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย (Morgan, 1997) กลุ่มผู้เข้าร่วมสนทนาได้รับการคัดเลือกผ่านวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมมีความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบด้วยแนวทางการสัมภาษณ์ (Interview Guide) และแนวทางการสนทนากลุ่ม (Focus Group Guide) ซึ่งได้รับการพัฒนาโดยยึดหลักการศึกษาวิจัยวิจัยเชิงคุณภาพ แนวทางการสัมภาษณ์และสนทนากลุ่มถูกออกแบบให้มีความยืดหยุ่น โดยครอบคลุมหัวข้อหลักที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ เช่น การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การมีส่วนร่วมของชุมชน การใช้เทคโนโลยี และการประเมินประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว เครื่องมือเหล่านี้ถูกตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญในสาขาเพื่อให้มั่นใจว่าครอบคลุมประเด็นที่เกี่ยวข้อง (Patton, 2002)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการวิเคราะห์ธีม (Thematic Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยเริ่มจากการถอดเสียงข้อมูลจากการสัมภาษณ์และสนทนากลุ่ม จากนั้นข้อมูลจะถูกเข้ารหัส (Coding) เพื่อระบุประเด็นหลักและจัดกลุ่มข้อมูลตามธีมที่เกี่ยวข้อง (Braun & Clarke, 2006) การวิเคราะห์ธีมช่วยให้สามารถสรุปข้อมูลเชิงลึกที่สะท้อนถึงความคิดเห็นและประสบการณ์ของผู้มีส่วนได้เสีย ตลอดจนประเด็นที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในกาญจนบุรี

ข้อมูลที่ได้รับจะถูกตรวจสอบความน่าเชื่อถือ (Trustworthiness) โดยการตรวจสอบความสอดคล้องของข้อมูล (Data Triangulation) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือและความแม่นยำของผลการศึกษาวิจัยวิจัย (Lincoln & Guba, 1985) นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์จะถูกตรวจสอบโดยผู้ให้ข้อมูลบางส่วนเพื่อยืนยันความถูกต้องและความเข้าใจในบริบทของข้อมูลที่ได้รับ (Member Checking)

5. จริยธรรมการศึกษาวิจัยวิจัย

การศึกษาวิจัยวิจัยนี้ปฏิบัติตามหลักจริยธรรมการศึกษาวิจัยวิจัยอย่างเคร่งครัด โดยการขอความยินยอมจากผู้เข้าร่วมทุกคนก่อนการเก็บข้อมูล และการรักษาความลับของข้อมูลส่วนบุคคล ผู้เข้าร่วมได้รับข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยวิจัย วิธีการเก็บข้อมูล และสิทธิของตนในการถอนตัวจากการศึกษาวิจัยวิจัยได้ทุกเมื่อโดยไม่มีผลกระทบใด ๆ (Orb et al, 2001) การปฏิบัติตามหลักจริยธรรมเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความน่าเชื่อถือและความไว้วางใจจากผู้เข้าร่วมวิจัย

ผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาวิจัยวิจัยพบว่า จังหวัดกาญจนบุรีมีศักยภาพที่สูงในด้านการท่องเที่ยว ด้วยแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายและเป็นที่รู้จักทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตกเอราวัณ อุทยานแห่งชาติไทรโยค และแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ที่มีความสำคัญ เช่น สะพานข้ามแม่น้ำแควและเส้นทางรถไฟสายมรณะ จุดเด่นของกาญจนบุรีคือการผสมผสานระหว่างธรรมชาติที่สวยงามและประวัติศาสตร์ที่ลึกซึ้ง ซึ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวที่สนใจในด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และกิจกรรมผจญภัย อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวในกาญจนบุรียังเผชิญกับข้อจำกัดหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการท่องเที่ยว

จุดเด่น กาญจนบุรีมีความโดดเด่นในเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเป็นเอกลักษณ์และหลากหลาย ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มองหาประสบการณ์ที่แตกต่าง เช่น การเดินป่า แคมป์ปิ้ง การ

ล่องแพในแม่น้ำแควใหญ่ และการสำรวจถ้ำ นอกจากนี้ การเข้าถึงจังหวัดทำได้ง่ายด้วยระบบคมนาคมที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เป็นจุดหมายปลายทางที่ได้รับความนิยมไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวที่มาเยือนครั้งแรกหรือนักท่องเที่ยวที่กลับมาเยือนซ้ำ

จุดด้อย แม้อาญจนบุรีจะมีศักยภาพที่ดีในด้านการท่องเที่ยว แต่ยังมีข้อจำกัดหลายประการ เช่น การจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่ยังไม่ยั่งยืน การจัดการขยะและมลพิษที่ยังไม่เป็นระบบ การเสื่อมสภาพของแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากการขาดการบำรุงรักษา และการขาดการกระจายนักท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ที่ไม่เป็นที่รู้จัก นอกจากนี้ การบริหารจัดการนักท่องเที่ยวในพื้นที่ยอดนิยมยังไม่เป็นระบบ ทำให้เกิดความแออัดและส่งผลกระทบต่อประสบการณ์การท่องเที่ยว

ปัญหาที่พบ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่ยังไม่ยั่งยืนและขาดการควบคุมปริมาณนักท่องเที่ยวเป็นปัญหาหลักที่ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม นอกจากนี้ โครงสร้างพื้นฐานที่ไม่เพียงพอ เช่น ถนนและระบบขนส่งสาธารณะที่ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม ทำให้การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเป็นไปอย่างยากลำบาก ผลจากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้เสียเผยให้เห็นว่ามีความต้องการในการพัฒนาที่มีความยั่งยืนและต้องการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว การจัดการวัฒนธรรมและการใช้เทคโนโลยีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการสัมภาษณ์และความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย

การสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้เสีย เช่น ผู้ประกอบการท่องเที่ยว ผู้นำชุมชน นักท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ พบว่ามีความคิดเห็นที่หลากหลายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอาญจนบุรี ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่าจังหวัดมีศักยภาพที่ดี แต่ยังมีขาดการสนับสนุนด้านการตลาดและการจัดการ นักท่องเที่ยวให้ความเห็นว่าอาญจนบุรียังมีความเป็นธรรมชาติและวัฒนธรรมที่น่าสนใจ แต่การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกบางส่วนยังต้องได้รับการปรับปรุง โดยเฉพาะในด้านความสะอาด ความปลอดภัย และการจัดการทรัพยากร ผู้นำชุมชนเน้นย้ำถึงความสำคัญของการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ

เจ้าหน้าที่ภาครัฐชี้ให้เห็นถึงความท้าทายในการบริหารจัดการทรัพยากรและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยังไม่ทันสมัยและไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกลที่มีศักยภาพ แต่ขาดการเข้าถึงของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ ชุมชนท้องถิ่นบางส่วนยังขาดการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนาและการอนุรักษ์ ความคิดเห็นเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการที่เข้มแข็งขึ้น การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน และการพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดอาญจนบุรี

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดอาญจนบุรีเผยให้เห็นว่ามีหลายปัจจัยที่ต้องพิจารณาเพื่อให้การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเป็นไปได้อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ

1. โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) โครงสร้างพื้นฐานที่ดีเป็นพื้นฐานสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ การขาดการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน ระบบขนส่งสาธารณะ และสิ่งอำนวยความสะดวกทำให้การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งเป็นไปอย่างยากลำบาก การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม เช่น การสร้างเส้นทางใหม่ ๆ การพัฒนาที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จะช่วยเพิ่มความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับจังหวัด

2. **ทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources)** กาญจนบุรีมีทรัพยากรธรรมชาติที่โดดเด่น แต่การจัดการที่ไม่เหมาะสม เช่น การปล่อยขยะและมลพิษจากการท่องเที่ยว และการลักลอบทำลายป่าไม้ เป็นปัจจัยที่ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติจะช่วยแก้ปัญหาเหล่านี้และส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพจะช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติสามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างยาวนาน

3. **การจัดการวัฒนธรรมและชุมชน (Cultural and Community Management)** วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว การจัดการที่ดีหมายถึงการรักษาเอกลักษณ์และการปกป้องประเพณีท้องถิ่น การสนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวจะช่วยให้เกิดความยั่งยืน การส่งเสริมให้ชุมชนเป็นเจ้าภาพในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว เช่น การจัดเทศกาลท้องถิ่น การนำเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการพัฒนาสินค้าหัตถกรรมท้องถิ่น จะช่วยเพิ่มมูลค่าและสร้างรายได้ให้กับชุมชน

4. **การใช้เทคโนโลยี (Technology Use)** เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการจัดการและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยีในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น การใช้แอปพลิเคชันในการจองบริการและการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว จะช่วยเพิ่มความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวและเพิ่มโอกาสในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ การใช้เทคโนโลยียังช่วยลดความแออัดและเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากร โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมาก

การอภิปรายผล

การเปรียบเทียบผลการศึกษาวิจัยวิจัยกับวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรียังมีความจำเป็นต้องปรับปรุงในหลายด้าน ผลการศึกษาวิจัยวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ Butler (1999) ที่เน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีความรับผิดชอบและยั่งยืน เพื่อป้องกันการเสื่อมโทรมของทรัพยากรและลดผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น การจัดการที่ดีจะช่วยรักษาความงามของแหล่งท่องเที่ยวและเสริมสร้างความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวในระยะยาว นอกจากนี้ ผลการศึกษาวิจัยวิจัยยังเน้นความสำคัญของการส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างเอกลักษณ์และคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ (Eagles et al, 2002)

การใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เช่น การจองออนไลน์ การใช้แอปพลิเคชันเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และการใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลในการประชาสัมพันธ์ช่วยเพิ่มความความสะดวกสบายและประสบการณ์ที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยว เทคโนโลยีเหล่านี้ไม่เพียงช่วยลดความแออัดของนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวหลัก แต่ยังช่วยกระจายนักท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ที่ยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก การศึกษาวิจัยวิจัยพบว่าการใช้เทคโนโลยีเช่นนี้สามารถเพิ่มความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและส่งเสริมการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางที่ Weaver (2006) กล่าวถึงในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนผ่านการวางแผนและการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม

ผลการศึกษาวิจัยวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของชุมชนไม่เพียงช่วยสร้างความยั่งยืนในระยะยาว แต่ยังเสริมสร้างความรู้สึกรักเป็นเจ้าของและการมีบทบาทในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของตนเอง ชุมชนที่มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ที่มีแนวโน้มที่จะรักษาและพัฒนาทรัพยากรท้องถิ่นอย่างยั่งยืน การเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการจัดการการ

ท่องเที่ยวสามารถสร้างประโยชน์ร่วมกันให้กับทั้งชุมชนและนักท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดการท่องเที่ยวที่ตอบสนองต่อความต้องการของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (Timothy & Boyd, 2003)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยจัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างหน่วยงานรัฐ ผู้ประกอบการ และชุมชน เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยว อบรมทักษะการจัดการท่องเที่ยวให้คนในพื้นที่ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพชุมชนและสร้างรายได้ที่กลับคืนสู่ท้องถิ่นโดยตรง
2. ควรมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืน โดยลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน เช่น เส้นทางคมนาคมและระบบขนส่งสาธารณะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มความสะดวกสบายในการเดินทาง ลดผลกระทบต่อธรรมชาติ และส่งเสริมประสบการณ์ที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว
3. ใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการจองที่พัก การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว และการวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยว ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวและลดความแออัด ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่สะดวกและทันสมัยมากยิ่งขึ้น
4. ส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม ควรมีการศึกษาวิจัยผลกระทบระยะยาวของการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ เพื่อให้เข้าใจถึงผลกระทบในแง่มุมต่าง ๆ พร้อมทั้งวิจัยพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อพัฒนากลยุทธ์ที่ตอบสนองความต้องการและสนับสนุนความยั่งยืนของการท่องเที่ยวในระยะยาว

บทสรุป

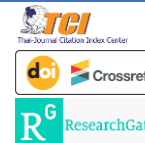
การศึกษาวิจัยนี้เน้นการวิเคราะห์สถานการณ์การท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรีโดยพิจารณาจุดเด่น จุดด้อย และปัญหาที่พบในการจัดการการท่องเที่ยว ซึ่งพบว่าจังหวัดมีศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ แต่ยังคงต้องการการพัฒนาและการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ การสำรวจความคิดเห็นและความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย ได้แก่ ผู้ประกอบการ ผู้นำชุมชน นักท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่รัฐ สะท้อนถึงความต้องการในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืน โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมของชุมชน การใช้เทคโนโลยี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างเหมาะสม แนวทางการพัฒนาที่เสนอนั้น มุ่งเน้นการจัดการทรัพยากรที่ยั่งยืน การสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานและชุมชน การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการและการส่งเสริมประสบการณ์ท่องเที่ยว รวมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพไม่ได้ส่งเสริมแค่เศรษฐกิจท้องถิ่น แต่ยังรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของจังหวัดให้คงอยู่เพื่อคนรุ่นหลัง การศึกษาและแนวทางที่นำเสนอจึงมีคุณค่าสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพในจังหวัดกาญจนบุรีที่ยั่งยืนและตอบสนองต่อความต้องการของทุกภาคส่วนอย่างครบถ้วน

เอกสารอ้างอิง

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2566). รายงานการสำรวจการท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี (หน้า 18-20).

กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

ชูเกียรติ แซ่ลิ้ม. (2562). การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนในประเทศไทย. วารสารการท่องเที่ยวไทย, 8(2), 15-29.

- สุนิสา วังศรีคุณ. (2563). บทบาทของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในการส่งเสริมชุมชนบ้านแม่กำปอง. *วารสารวิจัยวัฒนธรรมไทย*, 12(1), 112-130.
- อุดมลักษณ์ อังกระโทก. (2561). การใช้เทคโนโลยี AR ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์. *วารสารการจัดการและนวัตกรรม*, 10(3), 59-72.
- Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77–101. <https://doi.org/10.1191/1478088706qp063oa>
- Butler, R. W. (1999). Sustainable tourism: A state-of-the-art review. *Tourism Geographies*, 1(1), 7-25.
- Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2011). *Designing and conducting mixed methods research* (2nd ed.). Sage Publications.
- Denzin, N. K., & Lincoln, Y. S. (2018). *The Sage Handbook of Qualitative Research* (5th ed.). Sage Publications.
- Eagles, P. F. J., McCool, S. F., & Haynes, C. D. (2002). *Sustainable tourism in protected areas: Guidelines for planning and management*. IUCN.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009). *Interviews: Learning the craft of qualitative research interviewing* (2nd ed.). Sage Publications.
- Lincoln, Y. S., & Guba, E. G. (1985). *Naturalistic inquiry*. Sage Publications.
- Morgan, D. L. (1997). *Focus groups as qualitative research* (2nd ed.). Sage Publications.
- Orb, A., Eisenhauer, L., & Wynaden, D. (2001). Ethics in qualitative research. *Journal of Nursing Scholarship*, 33(1), 93-96.
- Patton, M. Q. (2002). *Qualitative research and evaluation methods* (3rd ed.). Sage Publications.
- Pine, B. J., & Gilmore, J. H. (1998). Welcome to the experience economy. *Harvard Business Review*, 76(4), 97-105.
- Richards, G. (2014). Tourism development trajectories: From culture to creativity? *Tourism Geographies*, 16(3), 317-323.
- Smith, M. K. (2015). Quality tourism experiences. *Journal of Destination Marketing & Management*, 4(3), 221-223.
- Timothy, D. J., & Boyd, S. W. (2003). *Heritage tourism*. Pearson Education.
- Weaver, D. B. (2006). Sustainable tourism: Theory and practice. *Tourism Management*, 27(5), 822-824.

